

жаль, в даний час країна перебуває в складному становище, де управління є досить неефективним, на що впливає невизначеність напрямів розвитку держави [6, с.44].

Отже, країні потрібні докорінні зміни в державному управлінні. Це – достатньо не простий і досить тривалий процес. Наприклад, у Великій Британії він тривав майже 20 років – від проголошення урядом консерваторів нової політики у сфері державного управління на початку 1980-х років (головна теза якої містилась у зверненні уряду до державних органів – «Де якість за вкладені гроші?») до розробки урядом лейбористів політики «забезпечення найвищої цінності» і закріплення її положень у Білій книзі реформування державного управління «Модернізація уряду «вже на переламі століть» [5]. Таким чином, можна стверджувати, що саме впровадження політики якості в органах внутрішніх справ, з урахуванням традицій та існуючих особливостей у цій сфері, є важливою передмовою їх стабільного функціонування як гаранта внутрішньої безпеки, соціальної рівноваги у суспільстві.

Підсумовуючи, слід зазначити, що сьогодні у світі зростає вплив міжнародних стандартів і норм, що регулюють управління поліцейськими системами. У цих умовах необхідно запозичити досвід та практику зарубіжних країн у процесі реформування органів внутрішніх справ як професійної, стабільної й авторитетної складової державної влади, а саме: створити сучасну нормативно-правову базу з підбору та підготовки керівних кадрів ОВС; оновити систему органів і підрозділів ОВС; запровадити постійні зарубіжні відрядження та стажування; удосконалити документообіг; забезпечити ефективний розподіл повноважень.

Список використаних джерел:

1. Малиновський В.Я. Державне управління: навчальний посібник / В.Я. Малиновський.–Л.,2009.–С. 39-45.
2. Школик А. Порівняльне адміністративне право: навчальний посібник / А. Школик. – Л., 2007. – С. 30-55.
3. Кравченко С.О. Теоретичні засади державного управління / С.О. Кравченко. – К., 2013. – С. 94-103.
4. Довгань О. І. Особливості механізму системи управління якістю в діяльності органів внутрішніх справ України / О. І. Довгань // Право і безпека. – 2010. – № 5 (37). – С. 112–116.
5. Циндря В.М. Надання адміністративних послуг органами внутрішніх справ України: шляхи удосконалення / В.М. Циндря [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/Nashp/2011_1_2/Cindrya.pdf
6. Мельник А.Ф. Державне управління: підручник / А.Ф. Мельник. – О., 2013. – С. 40 -57.

Державно-приватне партнерство в Україні: проблеми та перспективи

Корж Ю.А., студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри Кулик Т.О.

Партнерські відносини між державою та бізнесом є чи не найпривабливішим інструментом розвитку економіки країн, які слідує за демократичними традиціями врядування. З одного боку, таке партнерство залишає складову національного багатства у власності держави, а з іншого – дає можливість залучати інвестиції з приватного сектору. В основі побудови державно-приватного партнерства лежить принцип тісного взаємозв'язку між урядом, який не може виконувати свої повноваження без ефективного функціонування суб'єктів економічних відносин, та бізнесом, який не може розвиватися без сприяння держави.[1]

Державно-приватне партнерство - співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, або фізичними особами - підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому цим Законом та іншими законодавчими актами.[2]

В нашій державі такий вид взаємодії регулюється Законом України «Про державно-приватне партнерство»(далі Закон) та Постановами Кабінету Міністрів України від 17 березня 2011 р. № 279 «Про затвердження порядку надання державної підтримки здійсненню державно-приватного партнерства» та від 11 квітня 2011 р. № 384 «Деякі питання організації здійснення державно-приватного партнерства» тощо.

В законодавстві України чітко прописані порядок проведення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної та комунальної власності, порядок надання приватним партнером державному партнеру інформації про виконання договору ДПП, порядок надання державної підтримки здійсненню державно-приватного партнерства, але на даний момент відсутній механізм,

який би регулював взаємодію між центральними та місцевими органами виконавчої влади, приватними партнерами, не визначено чіткий вектор розвитку державно-приватного партнерства в Україні. Для вирішення такої проблеми необхідно розробити програмний документ, який би чітко висвітлював механізми реалізації проектів в рамках державно-приватного партнерства, визначав терміни реалізації та потребу у фінансуванні з державного бюджету, який на даний момент не створено. Кроком вперед в цьому напрямку стала би розробка Загальнодержавної стратегії впровадження державно-приватного партнерства в Україні (далі Стратегія).[3]

Але не тільки в законодавстві справа, в Україні державно-приватне партнерство лише починає формуватися через слабо розвинену систему взаємодії бізнесу з державними органами влади, значну необхідність у створенні інститутів та інституціонального середовища державно-приватного партнерства, великий брак висококваліфікованих спеціалістів-практиків на регіональному рівні. Залишаються не сформовані ті орієнтири, якими б мав керуватися бізнес під час соціально-економічної взаємодії з державою та суспільством. Внаслідок цього ні влада, ні бізнес не можуть створити цивілізованої ринкової та демократичної системи без участі в цьому процесі суспільства.

Отже, проаналізувавши законодавство та розглянувши проблеми державно-приватного партнерства в Україні, можна зробити висновок, що партнерство між державою та бізнесом приносить користь. Але для принесення більшої користі державі необхідно ще зробити низку заходів для її вдосконалення наприклад розробити Стратегію розвитку державно-приватного партнерства та прозорий відбір учасників для реалізації проектів ДПП призведе до стрімкого розвитку даного виду взаємодії між державним та приватним партнерами в Україні, що в свою чергу значно покращить стан державних та комунальних підприємств та збільшить кількість інвестицій в економіку країни. Такий шлях буде сприяти укріпленню на зовнішніх ринках продукції наших виробників, а також прискорить економічний розвиток нашої країни.

Список використаних джерел:

1. Проблеми та перспективи розвитку державно-приватного партнерства в Україні [Електронний ресурс] Режим доступу: http://mev-hnu.com/load/studentska_naukovo_praktichna_konferencija_2014/3_vzaemodija_derzhavi_ta_biznesu_nacionalni_modeli_ta_mizhnarodna_praktika/problemi_ta_perspektivi_rozvitku_derzhavno_privatnogo_partnerstva_v_ukrajini/55-1-0-318 - Дата доступу: 18.10.2014.
2. Закон України «Про державно-приватне партнерство» від 1 липня 2010 року № 2404-VI.
3. Масленников О.М., Головне управління житлово-комунального господарства та розвитку інфраструктури Харківської обласної державної адміністрації «Проблеми розвитку державно-приватного партнерства в Україні».

Актуальні проблеми регулювання державної служби в Україні

Кислицька К.М., студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Булик І.Л.**

В листопаді 2011 року прийнято Закон України «Про державну службу», який був підписаний Главою держави 10 січня 2012 року. Планувалося, що Закон набере чинності з 1 січня 2013 року, але так і до сьогоднішнього дня він не набрав чинності.

Метою Закону є удосконалення правового регулювання державної служби відповідно до європейських принципів ефективного управління.

Указом Президента України від 18.07.2011 № 769 створено Національне агентство України з питань державної служби, як єдиний орган, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері державної служби.

Закон містить низку принципів новел, серед яких: введення системної класифікації посад залежно від характеру та обсягу посадових обов'язків; єдині стандарти прийняття на державну службу; нові підходи до управління персоналом та оцінювання службової діяльності; новели щодо професійного навчання державного службовця, оплати його праці, преміювання та заохочення, а також дисциплінарної та матеріальної відповідальності.

Основними інноваційними положеннями нового Закону є :

1. Сфера дії нового Закону

Закон чітко розмежовує державну службу з політичною діяльністю. Ним визначається вичерпний перелік осіб, на яких не поширюється законодавство про державну службу.

2. Нова класифікація посад державної служби

Посади державної служби залежно від характеру та обсягу посадових обов'язків